

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Od účinnosti zák. č. 303/20 Sb. může být praxe u zubního lékaře, požadovaná jako průkaz způsobilosti pro nabytí koncese zubotechnické § 5 min. nař. č. 55/1892 ř. z., vykonávána toliko u lékaře, který je odborným zubním lékařem podle cit. zákona.

Instituce odborného zubního lékaře byla zavedena již zákonem č. 303/20 Sb., kde je v § 1 stanoveno, že zubní lékařství, jehož součástí je umělá náhrada zubů a chrupu, jest odvětvím vědy a umění lékařského; vykonávati o d b o r n ě zubní lékařství a s ním spojenou umělou náhradu zubů a chrupu mohou jen lékaři..... kteří nabyli k tomu zvláštní způsobilosti na státním ústavu pro zubní lékařství a tím práva na titul zubního lékaře. V § 6, odst. 1 se praví, že oprávnění lékařů, kteří v době vyhlášení zákona již vykonávají zubní lékařství a umělou náhradu zubů a chrupu, jest tímto zákonem nedotčeno. Podle odst. 2 téhož paragrafu může až do doby, kdy bude po prvé skončen výcvik lékařů v státním ústavě pro zubní lékařství (§ 1), ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy... povolovati jednotlivým lékařům přiměřeně kvalifikovaným, aby vykonávali o d b o r n o u praxi zubního lékaře.

Z ustanovení těch je patrné, že sice ani za platnosti tohoto zákona není lékařům zapovězeno konati výkony, které spadají zásadně pod pojem zubního lékařství, že však zákon za o d b o r n é z u b n í l é k a ř e v užším slova smyslu uznává jen ty, kteří vyhovují některé z podmínek shora uvedených. Tím dostal však také výraz »zubní lékař« pro futuro zcela jiný význam a sice význam užší.

Stanoví-li nyní § 5 min. nař. č. 55/1892 ř. z., že pracovní vysvědčení, nutné pro dosažení koncese zubotechnické, musí vykazovati zaměstnání jako pomocník zubní techniky v trvání tří let u některého z u b n í h o l é k a ř e, nutno za to míti, že od účinnosti zákona č. 303/20 Sb. musí uvedené zaměstnání býti konáno u zubního lékaře, který jest zubním lékařem tohoto zákona.

Nález ze dne 18. května 1938 č. 5393/35-5.

V řízení o odnětí živnostenského oprávnění podle § 139 a) živn. ř. jest živnostenský úřad II stolice při rozhodování o odvolání povinen věcně se zabývati námitkou, že odsouzení, o něž je výrok opřen, bylo po rozhodnutí I. stolice zahlazeno podle zák. č. 111/28 Sb.

Živnostenský úřad druhé stolice vycházel z právního názoru, že nemusí zahlazení stěžovatelova odsouzení pro přestupek § 515 trest. zák. respektovati proto, že k němu došlo teprve potom, kdy úřad I. stolice rozhodl o provedení opatření podle § 139, lit. a) živn. řádu, a vyslovil tak právní názor, že i pro jeho rozhodnutí je